

זמרה

פראדס ביפו

האורות במועדון עומד כאיים כבו. קרן אור אדומה, שנשלחה מתקרה עטוית חבלים ורשתות, האירה כסא חדרגל ומיקרופון שניצבו על במה עמוסת פסנתר, קונטרס בס ומערכת תופים. ליד השולחנות המוארים בנרות ישבו המאזינים. היו ביניהם כאלה שזה להם הערב השני או השלישי שהם באים לחזות בהופעתו של הזמר האורח.

הוא עלה לבמה: יצור מגודל, בעל שיער בלונדיני-חום מסולסל. זרועותיו, שפרצו מן תוך המעיל הצר, אחזו באחת כוס קוניאק וסיגריות ובשניה גיטארה. בתנועה גמלונית קירב את הכסא והתיישב להצית סיגרייה. הוא לא הביט בקהל. מיהשו ניסה להשתק את הלחישות ב„ששש...“ אבל הוא ביקש: „לא שקט!“ שתי מציצות מצץ מהסיגריה והתחיל לשיר.

לא היתה זו שירה של זמר בעל גרון מפותח ומאומן. הקול היה צרוד ולחשני

מדחין-זמר שומן
הכסף הוא בולשיטו!

חלפות. משהו שנשמע מעין מיווג קולר תיהם של הארי בלאפונטה וג'וש ח'יט. אך הקהל אהב אותו. הקהל צחק עד דמעות כאשר פיוס את הקליפסו העוקצני על הדי נשים בעולם, אשר שום דבר אינו מספק אותן יותר מאשר ה„ביג בם בו“; הוא צפה בו בדריכות כאשר שר שיר מקסיקני והזעה ניגרת ממנו; והוא הויל דמעות עימו שעה שהרכין ראשו על הגיטארה ושר על ציארניה אהובתו, אשר פניה גיבטות אליו מכל כוכב.

אך אם היה משהו מסתורי ומקסים בשרתו של איש זה, הרי שהדרך בה הגיע למועדון היפואי היתה מוזרה שבעתיים.

שיירי-אוכל במטבח. סיפרה זהבה ברהינסקי, בעלת המועדון: „ביום ראשון ש' עבר הגעתי למועדון קצת מוקדם מהרגיל. התיישבתי ליד הבאר. המקום היה עדיין כמעט ריק. שתאום נפתחה הדלת ונכנס ברנש מזור שהתיישב ליד. הוא התחיל לדבר איתי ומשופם עשה עלי רושם חשור. אני לא יודעת למה, אולי משום ש' עוד לא היו אנשים, התחלתי לפחד. יצאתי החוצה ואמרתי למלצרים: או שאתם מסל' קים אותו או שאני בורחת החוצה. בינתיים הוא פנה לדבר עם אנשי התזמורת וביקש לנגן. הוא סיפר להם שהוא מלחין והרשו לו לנגן על הפסנתר, עד שיגמרו את ארוחת הערב שתיכתה להם במטבח.

„בינתיים דיברתי איתם והצעתי שאולי אתן לו 200 לירות לחודש כדי שיוכל לנגן כאן כל ערב ולהתפרנס מזה. אחרי שכולם גמרו לאכול, קראתי לו למטבח. אספתי את כל שיירי האוכל מהצלחות ונתתי לו לאכול במטבח. חשבתי שזה אולי איזה פרא' אדם שלא רגיל לאכול בחברת אנשים. הוא

סיפר לי שהוא יודע גם לשיר. נתתי לו את הגיטארה של צמד דוררון והוא התחיל לשיר. מיד שמתי לב לקסם המיוחד שב' שירתו. כשגמר הצעתי לו מקום לינה אצלנו. הוא סירב. אני גר ברמת-אביב, אמר ויצא החוצה. בחוץ עמדה מכונית אדומה והוא נכנס לתוכה והסתלק.“

זהותו של האורח האלמוני גודעה לזהבה רק כעבור כמה דקות, מפיו של פסנתרן התזמורת, ג'ון קרי. האיש לו רצתה זהבה להקציב 200 לירות לחודש כדי שישיר ערב ערב ואשר האכילה אותו בשיירי-אוכל, לא היה אלא מורט שומן (23), מלחין יהודי אמריקאי, אשר שיריו — שמריו לי את הריקוד האחרון ורגע של קסם — עמדו בראשי מצעדי הפמונים בעולם ואשר הר' היה המלחנת שיריו של הזמר אלביס פרסלי Mess of Blues כרס 30 אלף דולר. **שירוש מחלות ושיר.** זהבה תפסה את ראשה בידיה. היא נזכרה, לפעם, כי מורט הראה לה באותו ערב זוג כרטיסים לקונצרט בהיכל התרבות. הוא התכוון ללכת לשם עם אמה, איתה הגיע ארצה. זהבה מיהרה לקנות לאחד מעובדי המועדון כרטיס לאותו קונצרט. מונית מיוחדת, שחיכתה בחוץ בתום הקונצרט, הביאה את האורח, אחר כבוד, חזרה לשומר כאיים.

מאז שר שומן, הסולד מפרסומת אישית, ערב ערב במועדון. אין הוא מקבל כסף עבור כך. הוא פשוט התאהב במקום זה וזקק מאז שנחמה הנדל — עבודה הביא דרישות שלום מידידה בארצות-הברית — הציגה בפניו את איזור המועדונים היפואי. „מצאו תן בעיני הסמטאות המובילות לכאן, אמר שומן, שלא שר בפני קהל קודם לכן. „בערב הראשון, כשבאתי, היו כולם קרים אלי. לכן הסכמתי לשיר — וזה הלך.“ את מרבית שיריו הוא כותב לעצמו ורק מעטים — לרוב אלה הנכתבים תוך יסורים — הוא מוכן להשמיע. כזה הוא, למשל, שירן צ'זארינה. זהו שיר אהבה בעל לחן מרטיט. „את השיר הזה כתבתי בשעות קשות.“ סיפר שומן, „תקפו אותי או שלוש מחלות. ידי היתה בגבס ולא יכולתי לנגן; היה חשש לאבנים בכליותי ונוסף לכל קיבלתי דלקת בשן. הרופא ציווה עלי לקחת שני כדורים ביום. לקחתי שש. ואז נתקפתי בהרגשה מוזרה. נדמה היה לי שמוחי נמתח עלידי שני כוחות. האחד משך למטה לכיוון הכא-בים, והשני למעלה, כאילו אל עולם אחר. היו איתי אז עוד חברים בחדר, אבל לא ראיתי אותם. ככה התחלתי לכתוב ולכתוב עד הסוף. אלוהים, אלה היו רגעים איומים. אני בטוח שלוא היו רוצחים או את אימו נגד עיני, לא הייתי מסוגל להתנגד.“

כזה הוא שומן. עם השקפת-חיוו הפילו-סופית וסיגנון שירתו המזור והכובש. ה' כסף הוא בולשיט,“ פסק. „הריצה אחר הכסף גוזלת את טעם החיים. לדעת למצות מהחיים את מאכסימום ההנאה הרוחנית ה' אפשרי, זהו טעם החיים האמיתי.“

אורחים

המאסטרו מאה-שערים

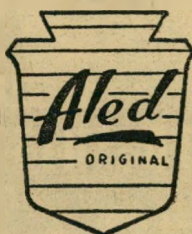
אחת הדמויות המפורסמות ביותר בין חוגי האמנים בלונדון הוא מאסטרו מריו. המאסטרו הקרח והלבוש תמיד בקפידה, מוכר לכל בתור בעל-אולפן לפיתוח-הקול, מתורב יצא זמרי אופרה ומיוסיקלס-מפור-סמים כמו פט קריקוד, פט טילור, יו דיאמונט, סאלי גריי וציארלט קריין, זמר האופרה הצעיר הנחשב עתה לאחד הטנור-רים הטובים בעולם. מלבד זאת עוסק המאסטרו באמרגנות, מוכר גם כאחד מבעלי הסמכא הגדולים בלונדון בשטח הזמרה.

רק מעטים יודעים שמאסטרו מריו אינו אלא משה שפירא, יליד שכונת מאה-שערים בירושלים, נכדו של מי שהיה אב-בית-הדין הרבני בירושלים. הקריירה של מאסטרו שפירא מהווה סיפור מותח בפני עצמו. בגיל 12, אחרי שהתגלה כבעל קול מעולה במקלה של החזן זלמן ריבלין, עזב משה שפירא את ביתו, ירד באניה תורכית למצרים והחל לנגוד בעולם. הוא נדד מארץ לארץ, עסק במקצועות שונים עד שהגיע למילאנו, שם למד זמרה ב' משך 5 שנים, כשבערבים הוא מופיע ב' מועדוני-לילה לפרנסתו. מזה 40 שנה ש' הוא יושב בלונדון, שם החל את הקרי-רה שלו כחזן, הפך למורה לזמרה שהוציא קאדרים של זמרי אופרה.

עתה בגיל 85, 46 שנה אחרי שעזב את הארץ החליט מאריו לנטוש את כל עסקיו ורכשו בלונדון ולבוא ארצה. „אני בטוח שאספיק עוד להעמיד גם בישראל דור של זמרים ראויים לשמם,“ אמר הוא.

אלפנת סריגה לגברות
תל-אביב
רחוב אלנבי 94

לבית המסחר

לאופנת גברות

אסקו

ברכותינו הנאמנות

לעשורכם הראשון

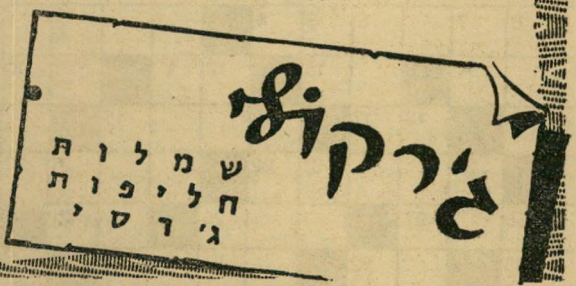
כה לחי!

מיטב הברכות

לבית האופנה

אסקו

לחג העשור

איחולינו הלבביים

לחב' אסקו

לרגל היובל ה-10

טריקוסג'

יצרני דברי סריגה אופנתיים

